

Sygn. akt VIII K 602/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W. VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Tomasz Bazan**

Protokolant: Patrycja Łuniewska, Wioletta Zakrzewska

przy udziale Prokuratora: Iwona Tondys, J. W., G. S., M. W., M. C.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 10 listopada 2015 r., 5 kwietnia, 1 czerwca, 5 sierpnia, 11 października, 16 grudnia 2016 r.

sprawy

1) K. J. (1) (poprzednio imię i nazwisko: C. B.),

syna S. i M. z d. J., urodzonego w dn. 14 czerwca 1971 r. w S.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 04 lipca 2011 r. w W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 złotych w ten sposób, że w celu otwarcia karty kredytowej z limitem finansowym w kwocie 25.000 złotych będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o.” i jednocześnie osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach poświadczył w nim nieprawdę co do wysokości uzyskiwanych przez siebie dokumentów w firmie (...) Sp. z o.o.” zamierzonego celu jednak nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację dokumentacji przez pracownika Banku (...) SA, **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

2. od 1 maja 2011 r. w W. będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. naruszył prawo o ubezpieczeniach społecznych w ten sposób, że nie zgłosił zatrudnienia w firmie (...) do odpowiednich organów co miało wpływ na prawo A. L. do świadczeń pracowniczych i ich wysokości, **tj. o czyn z art. 219 k.k.,**

oraz

2) A. L.,

córki J. i J., urodzonej w dn. 1 lipca 1986 r.

oskarżonej o to, że:

3. w dniu 5 sierpnia 2011 roku w W. w (...) Banku (...) SA przy ulicy (...) przedłożyła poświadczający nieprawdę dokument w postaci oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) od dnia 01.05.2011 roku na czas nieokreślony na stanowisku asystentki zarządu i średnim miesięcznym wynagrodzeniu netto z ostatnich trzech miesięcy w wysokości 3800 złotych co miało istotne znaczenie dla oceny złożonego przez nią wniosku o uzyskanie kredytu gotówkowego w Banku (...) SA w kwocie 11.000 złotych, **tj. o czyn z art. 297 k.k.**

orzeka:

I. oskarżonego **K. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, opisanego w **pkt 1** części wstępnej wyroku, wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazuje go za to na tej samej podstawie, a na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) pozbawienia wolności

II. oskarżonego **K. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, opisanego w **pkt 2** części wstępnej wyroku, wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 219 k.k. i skazuje go za to na tej samej podstawie, a na podstawie art. 219 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzone w pkt I-II wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. oskarżoną **A. L.** uniewinnia od zarzuconego jej czynu;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt III kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **K. J. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 16 grudnia 2011 r. oraz w dniach od 20 do 23 marca 2015 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 7 akt sprawy pod poz. 1-4 oraz wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 82 akt sprawy pod poz. 8-9;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **K. J. (1)** od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa, a w zakresie uniewinnienia **A. L.** na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **VIII K 602/13**

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

C. B. decyzją administracyjną z dnia 16 grudnia 2010 r. miał zmienione imię i nazwisko na **K. J. (1)**.

Pomimo zmiany danych osobowych, jako **C. B.** pełnił funkcję prezesa zarządu spółki (...) Sp. z o.o. od 23 września 2010 r. do 21 listopada 2013 r.

W dniu 4 lipca 2011 r., **K. J. (1)** przyszedł do placówki Banku (...) przy ul. (...) w W. i złożył wniosek o wydanie karty kredytowej z limitem w wysokości 25000 złotych. W zaświadczeniu o zarobkach, podpisał się jako **C. B.**, tj. osoba wystawiająca dokument oraz **K. J. (1)**, jako osoba, której dotyczy zaświadczenie. Pracownikiem banku, który go wówczas obsługiwał była **G. R.**.

Podczas weryfikacji wniosku złożonego przez **K. J. (1)** bank nabrał podejrzeń odnośnie próby wyłudzenia kredytu, co skutkowało wydaniem negatywnej decyzji kredytowej i złożeniem zawiadomienia o podejrzeniu przestępstwa.

A. L. rozpoczęła pracę w firmie (...) Sp. z o.o. w maju 2011 roku. Była ona w związku konkubenckim z **K. J. (1)**, którego znała jako **C. B.**. **K. J. (1)** nie zgłosił jej zatrudnienia do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Dnia 5 sierpnia 2011 r. do oddziału Banku (...) przy al. (...) w W. przyszła **A. L.** i złożyła wniosek o kredyt gotówkowy w kwocie 11000 złotych. W toku rozmowy z pracownikiem banku, **M. K. (obecnie S.)**, **A. L.** została

poproszona o dostarczenie dodatkowo zaświadczenia o odprowadzanych składkach z tytułu zatrudnienia. A. L. następnie zrezygnowała z ubiegania się o kredyt.

Z uwagi na wskazane we wniosku A. L. miejsce zatrudnienia – (...) Sp. z o.o., bank swoim zawiadomieniem o przestępstwie objął również jej zachowanie.

K. J. (1) był uprzednio wielokrotnie karany, ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie sygn. IV K 502/10 z dn. 23 marca 2011 r.

A. L. nie była wcześniej karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

częściowe wyjaśnienia K. J. (1) (k. 85-86, 141, 144-145, 591, 675-676), wyjaśnienia oskarżonej A. L. (k. 116-117, 592), zeznania świadków: M. S. (z d. K.) (k. 21-22, 638), G. R. (k. 13-15, 638-639), T. K. (k. 729), zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k: 2-3), dokumentacja bankowa - wniosek i zaświadczenia (w koszulce biurowej) (k: 4), odpis z KRS (k: 8-11), pismo z ZUS (k: 33-34), dane o karalności (k: 42, 54), decyzja USC w S. wraz z załącznikami (k: 58-64), pismo z ZUS (k: 68-69), protokół zatrzymania osoby (k: 71), protokół przeszukania oraz spis i opis rzeczy (k: 72-74), protokół przeszukania osoby (k: 78-79), pismo z Urzędu Skarbowego w S. (k: 96), pismo z ZUS (k: 123), pismo z Urzędu Skarbowego w S. (k: 136), pismo (...) (k: 156), opinia biegłego z zakresu badań dokumentów (k: 160-166), dane o karalności (k: 179-181), pismo z ZUS (k: 194), pismo z Urzędu Skarbowego W-wa U. (k: 196), dane o karalności (k: 249-251, 252), historia choroby K. J. (k: 339-352), pismo z ZUS (k: 375), pismo z Urzędu Skarbowego w S. (k: 379), kserokopie dokumentacji medycznej (k: 407-409), dane o karalności (k: 478, 479-481), pismo Instytutu (...) (k: 517), opinia sądowno-psychiatryczna (k: 535-540), dane o karalności (k: 571, 572-575), dane z Urzędu Skarbowego (k: 585-586), pismo z Bank (...) w W-wie – (...) (k: 654), odpis z KRS spółki (...) Sp. z o.o. (k: 700-702), pismo z (...) Bank (...) S.A. wraz z załącznikami – wyciąg z rachunku (k: 709-713), dane o karalności (k: 739, 740-742)

Oskarżony **K. J. (1)** w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do usiłowania doprowadzenia (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy użyciu zaświadczenia o jego nieprawdziwych zarobkach, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W tym zakresie wyjaśnił, że wszystko co uczynił w celu uzyskania kredytu było zgodne z prawdą. Był zatrudniony w spółce (...) Sp. z o.o., miał umowę o pracę. Wskazał, że były za niego odprowadzane składki ZUS i podatki do US w wysokości wskazanej w zaświadczeniu. Nie pamiętał, kto wystawił mu zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, lecz były one zgodne z rzeczywistością.

K. J. (1) przyznał się do tego, że zatrudnił A. L. i nie odprowadzał za nią składek, co zostało zakwalifikowane jako czyn zabroniony z art. 219 k.k. Wskazał że odsuwał to w czasie i w końcu jej nie zarejestrował w odpowiednich instytucjach. Wyjaśnił, że z A. L. łączyły go relacje prywatne, osobiste – nie tylko służbowe. A. L. od kiedy zaczęła pracować w 2011 r., była zatrudniona na podstawie umowy zlecenia. Była asystentką oskarżonego, w pracy była codziennie i faktycznie ją wykonywała. Z tego tytułu zarabiała ok. 5000 złotych brutto, a wynagrodzenie dostawała gotówką od oskarżonego (k. 85-86, 591).

Podczas kolejnego przesłuchania w charakterze podejrzanego, Ł. J. odmówił wzięcia udziału w czynności przesłuchania, prosząc o czas na ustanowienie obrońcy z wyboru (k. 141, 591).

W toku kolejnego przesłuchania, po upływie wyznaczonego terminu na zgłoszenie się do sprawy obrońcy oskarżonego adw. P. W., K. J. (1) wyjaśnił, że nie wie dlaczego obrońca się nie zgłosił. Oskarżony jednocześnie odmówił złożenia dalszych wyjaśnień i nie wyraził zgody na pobranie prób pisma (k. 144-145, 591).

Oskarżony na rozprawie głównej podtrzymał złożone w postępowaniu przygotowawczym, oświadczenie o przyznaniu się do winy w zakresie niezgłoszenia zatrudnienia A. L., jednocześnie nie przyznał się do drugiego zarzutu i potwierdził pozostałe wyjaśnienia.

Wskazał ponadto, że był prezesem zarządu spółki (...) Sp. z o.o. Jego wynagrodzenie było dwuczęściowe: jedna część była określona w umowie o pracę, jako dyrektor zarządzający, a druga część wynikała z uchwały wspólników (...) Sp. z o.o., co według oskarżonego stanowi odpowiednik zapisu z k.s.h. W ocenie K. J. (1) nie popełnił on przestępstwa, ponieważ zgodnie z prawdą wykazał wysokość swojego wynagrodzenia.

Udzielając odpowiedzi na pytania Prokuratora oskarżony wyjaśnił, że uchwała o wynagrodzeniu znajduje się w dokumentacji spółki, powinna być w biurze księgowym. Wskazał, że ta uchwała i PIT powinny być w dokumentacji spółki (...) Sp. z o.o.. Obydwie części wynagrodzenia wpływały do niego na konto. Oskarżony wskazał, że jako prezes zarządu, zgodnie z przepisami k.s.h. otrzymywał wynagrodzenie od spółki za prowadzenie zarządu i nie było to wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę. Według niego, to wynagrodzenie zawsze wpływało na konto - na pewno do C. Banku. Oskarżony nie był w stanie wytłumaczyć, dlaczego przedstawił powyższych informacji w postępowaniu przygotowawczym

Oskarżony na pytania Przewodniczącego wyjaśnił, że według jego wiedzy firma (...) Sp. z o.o. jest wpisana do KRS, lecz nie wie czy funkcjonuje. Siedzibą tej firmy jest W., a oskarżony pracował tam od 2009 lub 2010 do końca 2011r. (k. 591).

W toku postępowania, po dokonaniu sprawdzenia operacji bankowych na rachunku oskarżonego w C. Banku, oskarżony oświadczył, że pomyliły mu się banki i wynagrodzenie otrzymywał na konto w D. Banku (k.675-676)

Oskarżona **A. L.** przesłuchiwana w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że oskarżony od początku znajomości przedstawiał jej się jako C. B.. Łączyły ich bliskie stosunki osobiste, mieszkali razem. Pewnego dnia oskarżona przyszła do mieszkania przy ul. (...) w W., w którym mieszkali i zauważyła, że oskarżony się wyprowadził. Nagle przestali się widywać. Oskarżona była w miejscu pracy C. B., zaproponował jej pracę. C. B. uważał, że powinni razem pracować, żeby móc się częściej widywać, mówił jej również, że jest zbyt inteligentna żeby pracować jako recepcjonistka i dlatego zatrudnił ją do pomocy w biurze. Oskarżona dostawała wynagrodzenie za pracę do ręki, nie na konto. Nie jest w stanie określić, w jakiej wysokości wynagrodzenie otrzymywała.

Wyjaśniła, że pierwszy raz potrzebowała druku (...) na jesieni 2011 roku, a oskarżony zwlekał wówczas z wydaniem takiego dokumentu, obiecywał, że pójdą do księgowej i dostanie taki dokument, ale w końcu nie dostała. Oskarżona nie wiedziała, kto prowadził księgowość firmy, nigdy nie była w biurze księgowej.

Z relacji oskarżonej wynika, że miała świadomość, że nie dostanie kredytu, bo nie ma wpływów na koncie. Rozmawiała o tym z oskarżonym ale on się uparł na kredyt i nalegał. Oskarżona A. L. miała dać pieniądze z kredytu oskarżonemu. C. B. mówił, że potrzebuje pieniędzy na mieszkanie, a w owym czasie mieszkali z ojcem oskarżonego i A. L. musiała się zajmować również nim. C. B. wiedział, że oskarżona ma konto w banku, gdzie miała zaciągnąć kredyt. C. B. zawiózł A. L. do tego banku, a ona jeszcze w trakcie wizyty dzwoniła i pytała o dane jego firmy. Oskarżona wyjaśniła, że w banku mieli nieaktualne informacje o jej zatrudnieniu, a ona chciała złożyć oświadczenie zgodnie z prawdą i dlatego konsultowała się z oskarżonym. A. L. ostatecznie nie przyznano kredytu, po 2 godzinach od wizyty otrzymała informację telefoniczną z banku, że decyzja jest negatywna.

Oskarżona wyjaśniła, że zaczęła pracować dla C. B. w maju 2011. Dużo jeździła z nim samochodem ale nie wchodziła z nim do żadnych biur, ani instytucji. A. L. wskazała, że nie pamięta czy wypełniała dla C. B. jakieś dokumenty, wskazała, że w maju 2011 r. wypełniła jakiś dokument, który mógł być umową o pracę. Oskarżona nie widziała później tego dokumentu, a miał on być w ich dokumentach w mieszkaniu. A. L. wyjaśniła, że ufała C. B.. Oświadczyła, że nie pamięta czy wypełniała jakieś rubryki w oświadczeniu znajdującym się na k. 5 akt sprawy

Z relacji oskarżonej wynika również, że nie wiedziała, że w czasie kiedy znała się z oskarżonym, zmienił on już nazwisko na K. J. (1) (k. 116-117, 592).

Wyjaśnienia oskarżonych wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k., zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonego K. J. (1) dotyczące czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za niewiarygodne w przeważającej mierze.

Wątpliwości Sądu nie wzbudziły jego twierdzenia o zatrudnieniu w firmie (...) Sp. z o.o. Powyższa okoliczność znajduje potwierdzenie w informacji KRS, z której wynika, że w okresie od 23 września 2010 r. do 21 listopada 2013 r. pełnił funkcję prezesa zarządu spółki jako C. B. (KRS - k. 701-702). Podobne ustalenia wynikają z treści zeznań świadka T. K., który podał że wykonywał usługi księgowe dla oskarżonego (...) (k. 729).

W ocenie Sądu, pozostałe okoliczności dotyczące zatrudnienia oskarżonego, przez niego wskazywane nie odzwierciedlają prawdy.

Na podstawie zeznań świadka T. K. Sąd ustalił, że spółka oskarżonego miała dopiero rozpocząć działalność polegającą na wynajmowaniu samochodów. Ponadto z treści informacji z Urzędu Skarbowego w S. wynika, że C. B., tj. oskarżony K. J. (1) w okresie od 25 kwietnia 2007 r. do 7 marca 2012 r. był czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług, a jednocześnie nie składał deklaracji VAT-7 (k. 96). Powyższa okoliczność dodatkowo wskazuje, że spółka faktycznie nie prowadziła działalności, z której następnie powinna się rozliczać.

Mając powyższe na względzie, kierując się zasadami prawidłowego rozumowania, nie można uznać kwoty wynagrodzenia wskazanej w zaświadczeniu o zarobkach (k. 4) za prawdziwą. Kwota ponad 58 tysięcy złotych, jaką rzekomo miał miesięcznie otrzymywać oskarżony wskazuje raczej, że spółka (...) Sp. z o.o. była prężnie działającym przedsiębiorstwem, a tymczasem powyższe ustalenia całkowicie temu przeczą.

Powyższej oceny, nie zmienia również dołączone w toku postępowania pismo z banku (...) SA, z którego wynika, że w dn. 15 września 2011 r. otrzymał wynagrodzenie w kwocie 53.920 zł za miesiąc sierpień (k. 709-713). Należy wskazać, że bank przesłał informację za okres od 1 maja do 30 września 2011 r., tj. obejmujący 5 miesięcy i w tym czasie na konto oskarżonego była dokonana jednorazowa wpłata z tytułu wynagrodzenia w spółce.

W dalszym toku analizy wyjaśnień oskarżonego, stwierdzić należy, że niezgodnie z prawdą wyjaśnił, że nie wiedział kto wystawił mu zaświadczenie o zarobkach. Z treści opinii kryminalistycznej z zakresu badań dokumentów, bezsprzecznie wynika, że oskarżony K. J. (1) na zaświadczeniu o zarobkach podpisał się zarówno jako C. B., jak i K. J. (1) (k. 160-166). Podkreślić należy, że oskarżony decyzją z dnia 16 grudnia 2010 r. miał ustalone imię i nazwisko na K. J. (1), zatem podpisując się na dokumencie jako C. B., wiedział, że czyni to niezgodnie z prawdą. Oskarżony niewątpliwie musiał użyć obydwu tożsamości, aby uwiarygodnić zaświadczenie o dochodach przedłożone w banku (...), ponieważ w Krajowym Rejestrze Sądowym prezesem spółki był C. B., zaś on sam dysponował dokumentami K. J. (1).

Przechodząc do oceny wyjaśnień w zakresie drugiego z czynów zarzuconego oskarżonemu K. J. (1), Sąd uznał je za wiarygodne. Na gruncie niniejszej sprawy, brak jest bowiem wątpliwości, że oskarżony nie zgłosił zatrudnienia A. L. do odpowiednich organów, przede wszystkim Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Powyższa okoliczność znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonej A. L. oraz informacji z ZUS (k. 33-34, 68-69).

Oceniając wyjaśnienia oskarżonej A. L., w których nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 297 k.k. sąd obdarzył je w pełni wiarą. Na taką ocenę treści jej wyjaśnień, przede wszystkim miała wpływ okoliczność, że A. L. w niniejszej sprawie stała się również niejako ofiarą K. J. (1). Sąd wskazuje, że była ona partnerką oskarżonego, którego znała jako C. B.. Mężczyzna przyjął ją do pracy, udzielił mieszkania, oskarżona ufała mu.

Składając wniosek o udzielenie kredytu, A. L. miała świadomość, że formalnie nie spełnia wymogów dla otrzymania kredytu, ponieważ nie otrzymywała wynagrodzenia na konto bankowe. Należy jednak stwierdzić, że w świetle pozostałego materiału dowodowego, faktycznie mogła osiągać dochód przedstawiony w oświadczeniu, a tym samym

była przekonana o jego prawdziwości. Ponadto świadek M. S. wskazała, że oskarżona regularnie wpłacała pieniądze na swoje konto i była wiarygodnym klientem dla banku.

Należy podkreślić, co wynika również z zeznań M. S., że gdy oskarżona została poproszona o dostarczenie informacji o odprowadzanych składkach z tytułu wynagrodzenia, oświadczyła co prawda, że pilnie potrzebuje pieniędzy, lecz ostatecznie sama zrezygnowała z kredytu.

Zdaniem Sądu, dla oceny wiarygodności treści wyjaśnień oskarżonej istotne są również wyjaśnienia oskarżonego J. – w części uznanej za wiarygodne. Skoro bowiem ustalono, że oskarżony był zobowiązany do zgłoszenia zatrudnienia A. L. w ZUS, to znaczy że faktycznie wykonywała ona pracę na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. na podstawie umowy o pracę.

Sąd obdarzył wiarą treść depozycji świadków **M. S. (z d. K.)** (k. 21-22, 638) i **G. R.** (k. 13-15, 638-639) w pełni. Świadkowie byli zatrudnieni w oddziałach (...), do których w dn. 4 lipca 2011 r. zgłosił się oskarżony, a w dn. 5 sierpnia 2011 r. oskarżona. Świadkowie jako osoby obce dla stron postępowania, nie mieli interesu w konkretnym rozstrzygnięciu niniejszej sprawy, a treść ich zeznań znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Na podstawie zeznań świadka G. R., Sąd ustalił w jaki sposób dokonano weryfikacji wniosku złożonego przez K. J. (1) i z jakiej przyczyny odmówiono mu wydania karty kredytowej.

Z zeznań świadka M. S. (z d. K.) wynika, że oskarżona miała w banku (...) konto bankowe, na które były regularne wpływy i dla banku była ona wiarygodnym klientem. Bank (...) miał nawet przygotowaną ofertę kredytową dla oskarżonej. Świadek wskazała, że prawdopodobną przyczyną skierowania zawiadomienia o przestępstwie przeciwko A. L. było jej powiązanie z osobą K. J. (1), ustalone na podstawie nazwy spółki, w której miała być zatrudniona oskarżona.

Zdaniem Sądu, zeznania świadka **T. K.** (k. 729) są również w pełni prawdziwe. Świadek wskazał, że wykonywał usługi z zakresu księgowości na rzecz oskarżonego, którego znał pod imieniem C.. Jego zeznania były spontaniczne i wolne od treści, które mogły być uznane za stronnicze. Świadek nie uzupełniał swoich depozycji domysłami lub przypuszczeniami i przedstawił przed Sądem możliwie najpełniejszy obraz zapamiętanych wydarzeń, z tego względu uznano je za w pełni wiarygodne.

Sąd uznał opinię biegłego mgr inż. J. S. z zakresu badania dokumentów (k. 160-166) za wiarygodną, albowiem nie budzi ona wątpliwości i nie ma podstaw aby kwestionować jej jasność. Biegły wyczerpująco odpowiedział na postawione przez Sąd pytania, a wnioski zawarte w opinii nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, są wynikiem prawidłowego rozumowania, zgodnie z zasadami logiki i niebudzącego wątpliwości w świetle wiedzy powszechnej, jaką dysponuje Sąd.

Zdaniem Sądu, należało w całości przychylić się do sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania pisemnej opinii sądu-psychoatrycznej (k. 535-540) dotyczącej K. J. (1), sporządzonej przez biegłych psychiatrów G. W. i A. K.. Jest ona pełna, kategoryczna oraz pozbawiona sprzeczności. Opinia została sporządzona przez profesjonalistów, posiadających rozległą wiedzę w dziedzinie, którą się zajmują. Biegli są osobami bezstronnymi, nieznanymi stron postępowania i nieposiadającą interesu w określonym rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Na podstawie przeprowadzonego wywiadu i analizy akt sprawy, nie stwierdzili u K. J. (1) choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani zespołu psychoorganicznego, co w konkluzji doprowadziło do wniosku, że zdolność oskarżonego do rozpoznania swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem w odniesieniu do zarzuconych mu czynów nie była ograniczona, ani zniesiona.

Pozostałe dowody w postaci : zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k: 2-3), dokumentacja bankowa - wnioski i zaświadczenia (w koszulce biurowej) (k: 4), odpis z KRS (k: 8-11), pismo z ZUS (k: 33-34), dane o karalności (k: 42, 54), decyzja USC w S. wraz z załącznikami (k: 58-64), pismo z ZUS (k: 68-69), protokół zatrzymania osoby (k: 71), protokół przeszukania oraz spis i opis rzeczy (k: 72-74), protokół przeszukania osoby (k: 78-79), pismo z Urzędu Skarbowego w S. (k: 96), pismo z ZUS (k: 123), pismo z Urzędu Skarbowego w S. (k: 136), pismo (...) (k: 156), opinia

biegłego z zakresu badań dokumentów (k: 160-166), dane o karalności (k: 179-181), pismo z ZUS (k: 194), pismo z Urzędu Skarbowego W-wa U. (k: 196), dane o karalności (k: 249-251, 252), historia choroby K. J. (k: 339-352), pismo z ZUS (k: 375), pismo z Urzędu Skarbowego w S. (k: 379), kserokopie dokumentacji medycznej (k: 407-409), dane o karalności (k: 478, 479-481), pismo Instytutu (...) (k: 517), opinia sądowo-psychiatryczna (k: 535-540), dane o karalności (k: 571, 572-575), dane z Urzędu Skarbowego (k: 585-586), pismo z Bank (...) w W-wie – (...) (k: 654), odpis z KRS spółki (...) Sp. z o.o. (k: 700-702), pismo z (...) Bank (...) S.A. wraz z załącznikami – wyciąg z rachunku (k: 709-713), dane o karalności (k: 739, 740-742), Sąd uznał za wiarygodne, gdyż są to dokumenty, które zostały sporządzone w sposób nie budzący wątpliwości co do autentyczności oraz zawartych w nich treści, w sposób określony przepisami prawa, a żadna ze stron w toku postępowania ich nie zakwestionowała.

Sąd zważył co następuje:

Analizując tak ustalony stan faktyczny, w świetle poczynionej oceny dowodów, Sąd doszedł do przekonania, że zachowanie oskarżonej A. L., opisane w zarzucie, nie wyczerpało znamion czynu z art. 297 kk. Z tego względu Sąd uniewinnił oskarżoną.

Przestępstwo zarzucone oskarżonej ma charakter umyślny, co więcej musi być popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jaką jest uzyskanie wskazanych w ustawie świadczeń. Zgodnie z tezą zawartą w wyroku Sądu Najwyższego - Izby Wojskowej z dnia 5 stycznia 2006 r. sygn. akt WA 35/05 „Przestępstwo (...) oszustwa kredytowego stypizowane w art. 297 § 1 k.k. są przestępstwami kierunkowymi. Dla wyczerpania ich znamion konieczne jest podjęcie przez sprawcę "umyślnych oszukańczych zabiegów" w drodze podstępu w celu wprowadzenia w błąd podmiot dysponujący in concreto.”

W ocenie Sądu, oskarżona nie miała zamiaru wprowadzenia banku w błąd, albowiem faktycznie otrzymywała ona pieniądze w deklarowanej kwocie, była wiarygodnym klientem dla banku. A. L. sama zrezygnowała z kredytu, gdy dowiedziała się, że będzie musiała dostarczyć zaświadczenia o odprowadzanych składkach. Należy podkreślić, że nie podejmowała ona żadnych prób dostarczenia sfalszowanej dokumentacji.

Można przypuszczać, że gdyby jej wniosek nie został skojarzony z przedsiębiorstwem oskarżonego J., bank nie skierowałby nawet przeciwko niej zawiadomienia o podejrzeniu przestępstwa.

Jednocześnie, ujawniony w sprawie materiał dowodowy, jego wszechstronna analiza i interpretacja wykazały jednoznacznie, iż oskarżony K. J. (1):

1. w dniu 04 lipca 2011 r. w W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 złotych w ten sposób, że w celu otwarcia karty kredytowej z limitem finansowym w kwocie 25.000 złotych będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o.” i jednocześnie osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach poświadczył w nim nieprawdę co do wysokości uzyskiwanych przez siebie dokumentów w firmie (...) Sp. z o.o.” zamierzonego celu jednak nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację dokumentacji przez pracownika Banku (...) SA, czym wyczerpał znamiona występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2. od 1 maja 2011 r. w W. będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. naruszył prawo o ubezpieczeniach społecznych w ten sposób, że nie zgłosił zatrudnienia w firmie (...) do odpowiednich organów co miało wpływ na prawo A. L. do świadczeń pracowniczych i ich wysokości, czym wyczerpał znamiona występku z art. 219 k.k.,

Oskarżony K. J. (1) miał w chwili czynów możliwość rozpoznania ich karalności i można było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Dla zaistnienia przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. niezbędnym jest „motywowane celem korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd

albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej.” (Marek A., Kodeks Karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV).

Innymi słowy, uznać należy, że sprawca, któremu zarzuca się popełnienie czynu określonego w art. 286 § 1 k.k. musi działać w taki sposób, żeby elementy przedmiotowe oszustwa mieściły się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. [...] Oszustwo z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być bowiem popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym (kierunkowym - dolus coloratus), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy” (zob. wyrok SN z 22 listopada 1973 r., III KR 278/73, OSNPG 1974, nr 7, poz. 81; Barczak-Oplustil Agnieszka [...], Komentarz, Zakamycze 2006).

Przestępstwo z art. 271 k.k. jest określane jako poświadczenie nieprawdy lub fałszerstwo intelektualne dokumentu. W odróżnieniu od fałszerstwa materialnego z art. 270 k.k., jego istotą jest poświadczenie nieprawdy przez osobę, która wystawiła autentyczny dokument we własnym imieniu. Nie jest to więc podrobienie ani przerobienie dokumentu (S. R., Kodeks karny. Komentarz, Legalis 2017).

Na gruncie niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że oskarżony K. J. dopuścił się popełnienia pierwszego z zarzuconych mu czynów w formie stadialnej usiłowania. W myśl art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie osoba, która w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. „Usiłowanie jest jedną z tzw. form stadialnych, pojęciowo związanych z pochodem przestępstwa (iter delicti), na który składają się: zamiar, przygotowanie, usiłowanie, dokonanie (...). Przygotowanie karalne jest wtedy, gdy ustawa tak stanowi (art. 16 § 2), usiłowanie - tak jak i dokonanie - na gruncie kodeksu karnego karalne jest zawsze (...). Brak dokonania jest tzw. elementem negatywnym usiłowania. W przypadku przestępstw formalnych dokonanie ma miejsce z chwilą realizacji znamienia czasownikowego, zaś w przypadku przestępstw materialnych - z chwilą nastąpienia określonego w przepisie skutku” (Mozgawa M., Komentarz do art. 13 k.k., LEX).

Z uwagi na okoliczność, iż oskarżony swoim zachowaniem naruszył również dobro prawne, jakim jest wiarygodność dokumentów poprzez poświadczenie nieprawdy w wystawionym przez siebie dokumencie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czym wypełnił znamiona odrębnego typu czynu zabronionego, należało dokonać kumulatywnej kwalifikacji czynu zarzuconego oskarżonemu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Oceniając znamiona strony przedmiotowej, oskarżony w dniu 4 lipca 2011 r. jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. i jednocześnie osoba uprawniona do wystawienia dokumentu zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach przedstawił w nim nieprawdziwe informacje o wysokości swoich zarobków, a następnie ten dokument złożył w oddziale Banku (...) w celu doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25000 złotych, lecz w wyniku negatywnej weryfikacji dokumentacji przez pracowników banku, swojego celu nie osiągnął.

Przechodząc do oceny strony podmiotowej, stwierdzić należy, że wszystkie okoliczności sprawy wskazują zdaniem Sądu jednoznacznie, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania przypisanego jej przestępstwa – obejmował swoją świadomością wszystkie znamiona czynu zabronionego i chciał popełnienia przestępstwa. Tylko z uwagi na negatywną weryfikację wniosku, nie udało mu się osiągnąć zamierzonego celu.

Odnosząc się do czynu z art. 219 k.k., należy wskazać, że polega on na naruszeniu przepisów prawa o ubezpieczeniach społecznych przez niezgłoszenie, nawet za zgodą zainteresowanego, wymaganych danych albo zgłoszenie nieprawdziwych danych, mających wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość.

W niniejszej sprawie, strona przedmiotowa czynu oskarżonego polegała na zaniechaniu zgłoszenia zatrudnienia A. L. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Brak jest wątpliwości, że oskarżony jako prezes spółki (...) Sp. z o.o., był do tego zobowiązany.

Zdaniem Sądu, oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Brak jest możliwości uznania, że oskarżony tylko godził się na możliwość popełnienia czynu zabronionego, skoro jako osoba prowadząca działalność gospodarczą z pewnością wiedział, jakie obowiązki na nim ciążyą. Tymczasem, również wynagrodzenie A. L. było płacone w formie gotówkowej, co wespół z brakiem zgłoszenia jej zatrudnienia do systemu ubezpieczeń społecznych prowadzi do wniosku, że oskarżony celowo unikał płacenia danin publicznych, jak obowiązkowe składki ZUS i należne podatki.

Wymierzając oskarżonemu K. J. (1) karę, Sąd rozważył przesłanki z art. 53 § 1 i 2 k.k., oceniając jego stopień winy i społeczną szkodliwość czynów, jakich się dopuścił oraz biorąc pod uwagę cele kary zarówno w zakresie prewencji generalnej jak i indywidualnej.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, Sąd uznał go za znaczny. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył wiele dóbr prawnie chronionych, tj. mienie, wiarygodność dokumentów i prawa osób wykonujących działalność zarobkową.

Analizując przedmiotowo-podmiotowe okoliczności zdarzenia, Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących, natomiast uznał, że w poczet okoliczności obciążających należy zaliczyć oskarżonemu uprzednią karalność. K. J. (1) był bowiem wielokrotnie karany za oszustwa i inne przestępstwa.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma ona osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzebę oddziaływania na świadomość prawną społeczeństwa. Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast za czyn z art. 219 k.k., Sąd wymierzył K. J. (1) karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznając, że wymierzone oskarżonej, jednostkowe kary pozbawienia wolności podlegają łączeniu, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd ww. kary połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara mieści w sobie odpowiedni ładunek represji i winna uświadomić mu niedopuszczalność i nieopłacalność podobnych czynów w przyszłości. Analizując ustalone okoliczności Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara powinna wpłynąć na niego wychowawczo i wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego. Będzie także czyniła zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości wskazując, że wymiar sprawiedliwości nie pozostaje obojętny na jakikolwiek fakt złamania przepisów prawa karnego.

Zdaniem Sądu, wobec oskarżonego K. J. (1), tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze może spełnić założone jej - w odniesieniu do oskarżonego - cele w zakresie prewencji indywidualnej i spowoduje, że oskarżony w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego i nie powróci więcej do przestępstwa. Oskarżony był już bowiem kilkakrotnie karany przez Sąd, w tym także za przestępstwa przeciwko mieniu. Mimo uprzedniej karalności oskarżony nie wdrożył się do przestrzegania prawa, co zdaniem Sądu świadczy, że uczynił sobie z popełniania przestępstw sposób na życie. Jednocześnie z tych samych powodów nie można przyjąć istnienia po stronie oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej wymaganej dla orzeczenia wobec oskarżonego dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu K. J. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 16 grudnia 2011 r. oraz w dniach od 20 do 23 marca 2015 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 7 akt sprawy pod poz. 1-4 oraz wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 82 akt sprawy pod poz. 8-9.

Orzekając o kosztach, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego K. J. (1) od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa, a w zakresie uniewinnienia A. L. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.